

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Rutsche a soudkyň Mgr. Heleny Konečné a JUDr. Ivony Šubrtové ve věci

žalobce: **T. D. N.**
zastoupen Mgr. Štěpánem Svátkem, advokátem
se sídlem AK Praha 4, Na Pankráci 820/45

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
se sídlem Praha 4, náměstí Hrdinů 1634/3

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 29. 8. 2019, č. j. MV-106100-5/SO-2019,

takto:

- I. Rozhodnutí žalované ze dne 29. 8. 2019, č. j. MV-106100-5/SO-2019, se zrušuje a věc se jí vrací k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci náklady řízení ve výši 9.800 Kč do deseti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce Mgr. Štěpána Svátka.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobce se žalobou ze dne 4. 9. 2019 domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 29. 8. 2019, č. j. MV-106100-5/SO-2019 (dále též jen „napadené rozhodnutí“). Tímto rozhodnutím žalovaná zamítla podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb.,

správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), odvolání žalobce a potvrdila rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 13. 6. 2019, č. j. OAM-2628-13/ZR-2018 (dále též jen „prvoinstanční rozhodnutí“). Prvoinstančním rozhodnutím byla žalobci podle § 77 odst. 1 písm. h) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zrušena platnost povolení k trvalému pobytu (I. výrok) a podle § 77 odst. 3 zákona o pobytu cizinců mu byla stanovena 30denní lhůta k vycestování (II. výrok).

II. Obsah žaloby

2. Žalobce v žalobě uvedl, že napadené rozhodnutí považuje za nepřezkoumatelné, a to především z důvodu, že žalovaná se v něm nevypořádala s námitkou, že správní orgán I. stupně nehodnotil dopad rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života. K tomu poukázal na § 174a zákona o pobytu cizinců, dle kterého byl správní orgán povinen zásah napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce reálně zkoumat a provést k této otázce relevantní dokazování.
3. Dále žalobce namítl nedostatečné vypořádání se s jeho vyjádřením k podkladům, navrženým dokazováním a judikaturou, na kterou poukázal. Konkrétně se jednalo o rozsudek Nejvyššího správního soudu pod č. j. 1 Azs 377/2018-32, dle kterého se má správní orgán dopadem do soukromého a rodinného života zabývat i v případech, jestliže tak zákon výslovně nestanoví, kdy sám má za to, že tento dopad by byl zcela nepřiměřený.
4. Žalobce dále uvedl, že doložil, že má na území České republiky manželku, jednu nezletilou a jednu již zletilou dceru. Ty však v řízení nebyly vyslechnuty a nebylo s nimi jednáno jako s účastníky řízení, přestože rozhodnutím o zrušení pobytu žalobce dojde k zásahu i do jejich práv a povinností. Intenzitou vazeb žalobce s jeho rodinnými příslušníky se správní orgány také nezabývaly, stejně jako zachovalostí vazby žalobce na jeho domovský stát. Trestní soud přitom při jeho odsouzení s ohledem na tyto vazby žalobci trest vyhoštění neudělil.
5. S ohledem na výše uvedené navrhl žalobce zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalované k novému projednání.

III. Vyjádření žalované k žalobě

6. Žalovaná ve vyjádření k žalobě ze dne 10. 10. 2019 shrnula průběh správního řízení, ztotožnila se se skutkovými zjištěními i právním hodnocením správního orgánu I. stupně. V podrobnostech odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí a spisový materiál, neboť žaloba neobsahuje žádnou relevantní argumentaci, která by správnost rozhodnutí zpochybnila.
7. Závěrem žalovaná navrhla, aby žaloba byla soudem jako nedůvodná zamítnuta.

IV. Skutkové a právní závěry krajského soudu

8. Krajský soud přezkoumal žalované rozhodnutí podle části třetí, hlavy první a druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Věc projednal a rozhodl bez nařízení jednání při splnění podmínek dle ustanovení § 51 odst. 1 s. ř. s., neboť účastníci řízení na výzvu krajského soudu

nevyjádřili nesouhlas s takovým postupem. Krajský soud přitom vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného správního orgánu, přičemž rozsah jeho přezkumu byl vymezen žalobními body. Dospěl přitom k následujícím skutkovým zjištěním a právním závěrům.

A. Skutkový stav věci

9. Dne 23. 10. 2018 obdržel správní orgán I. stupně stejnopis rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 11. 5. 2018, č. j. 34 T 15/2017-4838, který nabyl právní moci dne 21. 9. 2018. Tím byl žalobce uznán vinným spácháním zločinu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy a podle § 283 odst. 1 a 3 písm. c) zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku, ve znění pozdějších předpisů, odsouzen k trestu odnětí svobody ve výměře 9 let a 6 měsíců.
10. Dne 5. 11. 2018 převzal žalobce od správního orgánu I. stupně oznámení o zahájení správního řízení, kterým byl informován o zahájení řízení o zrušení trvalého pobytu podle § 77 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců.
11. Prostřednictvím svého právního zástupce byl žalobce dne 17. 1. 2019 informován o možnosti seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí a vyjádřit se k nim. Dne 25. 1. 2019 správní orgán I. stupně obdržel vyjádření, v němž žalobce navrhl své předvolání k výslechu dle § 169 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, aby se mohl vyjádřit k dopadu zrušení povolení k pobytu na jeho soukromý a rodinný život, a uvedl, že má na území České republiky manželku a dvě dcery. Všechny uvedené osoby identifikoval jménem a příjmením, datem narození, příp. adresou bydliště. Manželství doložil oddacím listem a navrhl předvolání manželky k výslechu. Uvedl též, že by se správní orgán měl vypořádat s argumentací Krajského soudu v Plzni a Vrchního soudu v Praze, dle které žalobci nebyl v trestním řízení uložen trest vyhoštění právě s ohledem na jeho trvalé rodinné vazby.
12. Dne 13. 6. 2019 správní orgán I. stupně vydal rozhodnutí, kterým podle § 77 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců zrušil povolení k trvalému pobytu žalobce a zároveň mu uložil 30denní lhůtu k vycestování. Součástí rozhodnutí byl i výjezdní příkaz s platností na 30 dnů od právní moci rozhodnutí, resp. ode dne propuštění z výkonu trestu odnětí svobody.
13. Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce blanketní odvolání ze dne 19. 6. 2019, které doplnil podáním ze dne 6. 8. 2019. V něm poukazoval na nedostatečné zkoumání dopadu napadeného rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života, k čemuž odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 3. 2019, č. j. 1 Azs 377/2018-32 (všechna v tomto rozsudku citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz). Odkázal též na § 174a zákona o pobytu cizinců a na skutečnost, že má na území České republiky manželku a že ta nebyla, spolu se dvěma dcerami, použitelně vyslechnuta ve správním řízení. Uvedení rodinní příslušníci též nebyli ustanoveni účastníky řízení přesto, že zrušením povolení pobytu žalobce dojde k zásahu do jejich práv a povinností. Žalobce namítal i to, že se správní orgán I. stupně zcela vyhnul hodnocení zachovalosti vazeb žalobce na domovský stát, navíc v situaci, kdy mu trestní soud s ohledem na pevnost jeho rodinných vazeb neudělil trest vyhoštění.
14. O odvolání žalobce rozhodla žalovaná žalobou napadeným rozhodnutím.

B. Právní závěry

15. Krajský soud dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
16. Žalobce proti napadenému rozhodnutí brojil předně námitkou jeho nepřezkoumatelnosti z důvodu, že se v něm žalovaná nedostatečně vypořádala s dopady do jeho soukromého a rodinného života.
17. Nutno konstatovat, že absence vypořádání námitek vznesených v odvolacím řízení by mohla způsobit nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí však musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-74), není přípustné institut nepřezkoumatelnosti libovolně rozšiřovat a vztahovat jej i na případy, kdy se správní orgán podstatou námitek účastníka řízení řádně zabývá a vysvětlí, proč nepovažuje argumentaci účastníka za správnou. Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat.
18. Krajský soud v daném případě neshledal, že by žalobou napadené rozhodnutí trpělo vadami zakládajícími jeho nepřezkoumatelnost. Důvody, které žalovanou vedly k jejím závěrům, jsou z odůvodnění napadeného rozhodnutí seznatelné. Žalovaná vylicila konkrétní skutkové okolnosti, o něž své rozhodnutí opřela, uvedla úvahy, kterými se řídila při posouzení důvodnosti odvolacích námitek. Popsala též závěry, ke kterým na základě těchto úvah dospěla, a to včetně závěru o tom, že v případě odsouzení cizince za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce přesahující 3 roky, má takové jednání za následek zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu bez nutnosti zkoumání dopadu takového zrušení do soukromého a rodinného života cizince. Zda jsou její závěry správné či nikoliv je pak otázka jiná (k tomu viz níže). Napadené rozhodnutí tak krajský soud shledal přezkoumatelným.

Dále již k jednotlivým žalobním bodům:

19. Žalobce s poukazem na § 174a zákona o pobytu cizinců namítl, že správní orgán byl povinen zásah napadeného rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života reálně zkoumat a provést k této otázce relevantní dokazování.
20. Podle § 77 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců *„[m]inisterstvo zruší platnost povolení k trvalému pobytu, jestliže byl cizinec pravomocně odsouzen soudem České republiky za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce přesahující 3 roky anebo byl cizinec opakovaně pravomocně odsouzen soudem České republiky za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody.“*
21. Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců platí, že *„[p]ři posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.“* Podle odstavce 3 téhož

ustanovení „[p]řiměřenost dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán posuzuje pouze v případech, kdy to tento zákon výslovně stanoví.“

22. V nyní projednávaném případě správní orgány uvedly, že obecné posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu do rodinného a soukromého života cizince provedl v § 77 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců již zákonodárce. Poukázaly přitom na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2020, č. j. 10 Azs 256/2019-39, ze dne 23. 3. 2017, č. j. 10 Azs 249/2016-47, a ze dne 5. 12. 2018, č. j. 1 Azs 377/2018-32, v nichž tento soud uvedl, že řízení vycházející z naplnění skutkových podstat vyjmenovaných v § 77 odst. 1 zákona o pobytu cizinců zákonodárce pojal tak, aby ministerstvo nemuselo v každém jednotlivém případě zkoumat přiměřenost dopadů rozhodnutí do rodinného a soukromého života cizince dle § 174a zákona o pobytu cizinců.
23. Krajský soud k tomu konstatuje, že z judikatury Nejvyššího správního soudu však rovněž vyplývá, že správní orgány jsou povinny se zabývat, nad rámec jejich povinnosti stanovené v § 174a zákona o pobytu cizinců, možným porušením čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“), který je přímo aplikovatelný (k tomu např. rozsudek ze dne 14. 3. 2018, č. j. 6 Azs 422/2017-29) v situaci, kdy cizinec před správními orgány sám nepřiměřenost zásahu do svého soukromého a rodinného života a porušení čl. 8 Úmluvy dostatečně konkrétně namítne (viz rozsudek ze dne 10. 5. 2018, č. j. 6 Azs 201/2016-46, ze dne 22. 1. 2020, č. j. 10 Azs 256/2019-39, ze dne 12. 12. 2019, č. j. 10 Azs 310/2019-32, ze dne 23. 12. 2019, č. j. 10 Azs 262/2019-31, či ze dne 19. 12. 2019, č. j. 10 Azs 263/2019-30).
24. V dané věci je proto nesprávný právní závěr správních orgánů, že nebylo jejich povinností posuzovat zásah rozhodnutí, kterým ruší platnost žalobcova trvalého pobytu podle § 77 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců, do jeho soukromého a rodinného života. Žalobce totiž během řízení před správním orgánem I. stupně, konkrétně již ve vyjádření ze dne 22. 1. 2019 k podkladům pro vydání rozhodnutí, uvedl, že navrhuje svůj výslech za účelem vyjádření se k dopadům rozhodnutí do svého života a připomněl správnímu orgánu I. stupně jeho povinnost vypořádat se s přiměřeností dopadů rozhodnutí do svého soukromého a rodinného života, k čemuž uváděl, že má na území České republiky manželku a dvě dcery. Ve vyjádření rovněž odkázal na argumentaci ohledně otázky zásahu do jeho rodinného života obsaženou v rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 11. 5. 2018, vydaném pod č. j. 34 T 15/2017-4838, a v usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 21. 9. 2018, vydaném pod č. j. 15 To 52/2018-5114. Je tedy zřejmé, že již před správním orgánem I. stupně žalobce nepřiměřenost zásahu do svého soukromého a rodinného života dostatečně konkrétně namítl, a bylo proto povinností správních orgánů se s touto jeho námitkou věcně vypořádat.
25. Námitku žalobce, že správní orgán byl povinen zásah napadeného rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života zkoumat, proto krajský soud shledal důvodnou.
26. Pokud jde o námitku nedostatečného vypořádání se s vyjádřením žalobce k podkladům, jím navrženého dokazování a judikaturou, krajský soud konstatuje, že tuto výhradu žalobce vztahoval výhradně k povinnosti správních orgánů vypořádat se s přiměřeností dopadů rozhodnutí do jeho rodinného a soukromého života. Žalovaná se tedy neopomněla vyjádřit k návrhům žalobce, ovšem vyjádřila se v tom smyslu, že není

povinna v projednávaném případě dopady do rodinného a soukromého života žalobce zkoumat. S ohledem na shora uvedené však tento její závěr správný není.

27. V další námitce žalobce namítal, že s jeho manželkou a dětmi mělo být ve správním řízení jednáno jako s účastníky řízení. Krajský soud k tomu uvádí, že manželka a děti žalobce nebyly účastníky správního řízení, protože nešlo o dotčené osoby ve smyslu § 27 odst. 1 písm. b) správního řádu, ani o osoby přímo dotčené ve svých právech a povinnostech ve smyslu § 27 odst. 2 správního řádu. O jiném důvodu účastenství těchto osob (dle § 27 odst. 3 nebo dle § 28 správního řádu) nelze uvažovat a nebylo to ani namítáno. S touto odvolací námitkou se žalovaná v napadeném rozhodnutí vypořádala dostatečně (na straně 7 a 8 rozhodnutí), přičemž krajský soud se s tímto vypořádáním ztotožňuje. Právní posouzení žalované, že prvostupňový orgán nepochybil, pokud tyto osoby za účastníky nepovažoval a jako s takovými s nimi nejednal, je tedy správné. V tomto směru žalovaná příležitostně odkázala i na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 2. 2010, č. j. 2 As 77/2009-63, a ze dne 27. 12. 2013, č. j. 8 As 40/2013-30, v odůvodnění napadeného rozhodnutí.

V. Závěr a náklady řízení

28. S ohledem na shora uvedené krajský soud podle ustanovení § 78 odst. 1 s. ř. s. napadené rozhodnutí žalované zrušil. Soud současně podle § 78 odst. 4 s. ř. s. rozhodl, že se věc vrací žalované k dalšímu řízení, v němž bude podle § 78 odst. 5 s. ř. s. vázána právním názorem, který soud vyslovil v tomto zrušujícím rozsudku. Úkolem správního orgánu tak bude především náležitě zhodnotit přiměřenost dopadů rozhodnutí do rodinného a soukromého života žalobce.
29. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 s. ř. s. Dle něj má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci byl úspěšný žalobce, krajský soud mu proto přiznal náhradu nákladů řízení spočívajících v náhradě zaplaceného soudního poplatku ve výši 3.000 Kč a náhradě nákladů právní služby poskytnuté advokátem, jehož odměna vychází z vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů. Ten učinil ve věci dva úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, sepsání žalobního návrhu) po 3.100 Kč (§ 9 odst. 4 písm. d/ ve spojení s § 7 advokátního tarifu), k tomu má nárok na úhradu 2 režijních paušálů po 300 Kč (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu), tj. celkem 9.800 Kč. Navýšení odměny o DPH zástupce žalobce nepožadoval, resp. je nespecifikoval ani nedoložil registrací k DPH.
30. Krajský soud uložil vyčíslené náklady zaplatit k rukám zástupce žalobce, neboť jde o advokáta (§ 149 odst. 1 občanského soudního řádu za použití § 64 s. ř. s.).

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, který o ní také rozhoduje.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje,

v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 7. října 2020

JUDr. Jan Rutsch v. r.
předseda senátu